

— Не ще ми избѣгнешъ, си каза кумицата на умъ. Тя отиде на страна и се върна съ трѣски. Пѣтлю гледаше вторачено.

— Какво носишъ? — попита той.

— Писма, писма, които получихъ отъ селския кметъ, — каза кумицата. Нѣма ли да ми помогнешъ да ги прочетемъ, защото азъ съмъ неграмотна?

Съ удоволствие бихъ ти помогналъ, но сега не ми е възможно, защото ей оттаткъ иде ловець. Ето го приближава, приближава.

Като чу това, кумицата сви опашка и се изгуби изъ гората.

Отъ нѣмски: *Гено Дочевъ.*

ПОЛСКО ЦВѢТЕ.

Полско цвѣте съмъ, дѣца,
Не живѣя въвъ градини,
Но не давамъ моя дѣхъ
Азъ за вашитѣ гергини.

На свобода си раста
Тамъ, въ зеленитѣ поляни,
И шубрачката съ листа
Менъ отъ лоши бури брани.

Бистрата роса ме кърми,
Та затуй съмъ свѣжо, лично.
Полски въздухъ дишамъ чистъ,
Та затуй съмъ тѣй обично.

Цв. П.

